

ΜΝΗΜΗ ΗΡΩΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

(13^η Μαρτίου)

Μέσα από τους πολύχρονους αγώνες που η πατρίδα μας διεξήγαγε, η μαθητιώσα νεολαία είχε το δικό της σημαντικό μερίδιο προσφοράς. Ήταν μια προσφορά βγαλμένη μέσα από την ψυχή των τιμημένων νέων, μαθητών και μαθητριών, της Κύπρου μας. Δίκαια λοιπόν η **13η Μαρτίου έχει οριστεί ως Ημέρα Θύμησης και Τιμής για τους Ήρωες Μαθητές** της πατρίδας μας, που πότισαν με το αίμα τους το δέντρο της πολυπόθητης κι ακριβής λευτεριάς. Εκτός από τα μαθήματα και το σχολείο, τα μαθητικά νιάτα έδωσαν το δικό τους παρόν στους αγώνες του 1955 -59 για ελευθερία, ανεξαρτησία, δημοκρατία και πρόοδο. Μαθητές και μαθήτριες, με καθημερινές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στους Άγγλους κατακτητές, έγραψαν χρυσές σελίδες δόξας και ηρωισμού.

Τα λόγια του Πετράκη Γιάλλουρου προς τη μητέρα του είναι ένα μήνυμα από το παρελθόν για όλους εμάς: «Να αγωνιζόμαστε πρέπει, μάνα, να αγωνιζόμαστε για την Κύπρο μας». Κατά την αποχώρηση μιας διαδήλωσης, ένας Άγγλος στρατιώτης στόχευσε και πυροβόλησε τον Πετράκη Γιάλλουρο στην καρδιά. Ήταν ο πρώτος μαθητής, που το αίμα του πότισε τη γη της Κύπρου.

Ο Πετράκης Κυπριανού ήταν μαθητής στην τρίτη τάξη της Αμερικανικής Ακαδημίας Λάρνακας, όταν αποβλήθηκε προσωρινά από το σχολείο του, με την κατηγορία ότι έριχνε φυλλάδια της ΕΟΚΑ, ύψωνε την ελληνική σημαία και ξεσήκωνε τους συμμαθητές του σε διαδηλώσεις. Ήταν ο πρώτος αντάρτης της ΕΟΚΑ, που μετουσίωσε σε πράξη το πνεύμα της θυσίας του Αυξεντίου, που είχε προηγηθεί στις 3 Μαρτίου. Ο Λουκάς Λουκάς, ήταν μαθητής του Ελληνικού Γυμνασίου Αμμοχώστου. Χτυπήθηκε θανάσιμα από τους Άγγλους, όταν ήταν μόλις 17 ετών.

Ο Γεώργιος Μιχαήλ, με την έναρξη του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, εντάχθηκε στις μαθητικές ομάδες του σχολείου του. Πυροβολήθηκε θανάσιμα από τους Άγγλους. Ο Χρύσανθος Μυλωνάς μύηθηκε στην ΕΟΚΑ το 1955. Ήταν μαθητής της Ε΄ τάξης του Ελληνικού Γυμνασίου Σολέας, όταν δολοφονήθηκε. Ο Αντρέας Παρασκευάς, σε εισήγηση του πατέρα του ότι ήταν πολύ μικρός, για να ενταχθεί σε έναν τόσο μεγάλο αγώνα, όπως της ΕΟΚΑ, απάντησε: «Άργησες, πατέρα, να μου το πεις. Ο γιος σου μεγάλωσε από τη στιγμή που έδωσε τον μεγάλο του όρκο. Πατέρας μου και μάνα μου τώρα είναι η Ελλάδα». Έπεσε ηρωικά για την πατρίδα σε ηλικία 16 περίπου χρόνων.

Ο 18χρονος ήρωας Ευαγόρας Παλληκαρίδης, μπήκε νωρίς στον αγώνα, από τα μαθητικά του χρόνια κιόλας. Το 1953, σε ηλικία 15 ετών, κατεβάζει και τεμαχίζει την αγγλική σημαία στο Κολλέγιο της Πάφου, κατά την ημέρα στέψης της Βασίλισσας Ελισάβετ στο Λονδίνο. Δύο χρόνια αργότερα, συλλαμβάνεται ως μέλος της νεολαίας της ΕΟΚΑ, επειδή συμμετείχε σε παράνομη πορεία. Στις 18 Δεκεμβρίου 1956 συλλαμβάνεται εκ νέου και κατηγορείται για κατοχή και διακίνηση παράνομου οπλισμού. Η δίκη του ορίζεται για τον Μάρτιο του 1957. Στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας δεν αφήνει περιθώρια στους δικηγόρους του για να τον υπερασπιστούν. Παραδέχεται την ενοχή του, με

αξιοθαύμαστο τρόπο: «Γνωρίζω ότι θα με κρεμάσετε. Ό,τι έκαμα το έκαμα ως Έλλην Κύπριος όστις ζητεί την Ελευθερίαν του. Τίποτα άλλο». Ο Βαγορής, όπως ήταν το χαϊδευτικό του, δεν πτοείται. Στο τελευταίο γράμμα του δηλώνει: «Θ' ακολουθήσω με θάρρος τη μοίρα μου. Ίσως αυτό να 'ναι το τελευταίο μου γράμμα. Μα πάλι δεν πειράζει. Δεν λυπάμαι για τίποτα. Ας χάσω το καθετί. Μια φορά κανείς πεθαίνει. Θα βαδίσω χαρούμενος στην τελευταία μου κατοικία. Τι σήμερα, τι αύριο; Όλοι πεθαίνουν μια μέρα. Είναι καλό πράγμα να πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα». Τα μεσάνυχτα της 13ης Μαρτίου 1957 οδηγείται στην αγχώνη. Τραγουδά τον Εθνικό Ύμνο. Δύο λεπτά αργότερα η καταπακτή ανοίγει και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης περνά στην αιωνιότητα.

Ο Τάκης Σοφοκλέους, ο Νίκος Ευαγόρου, ο Ανδρέας Παρασκευάς, ο Αριστείδης Χαραλάμπους και δεκάδες άλλοι νέοι δίδαξαν με τη θυσία τους πως «Το αληθινό μπόι του ανθρώπου μετριέται πάντα με το μέτρο της λευτεριάς».

Παράλληλα, πολλοί ήταν και οι μαθητές εκείνοι που αγωνίστηκαν ενάντια στις επιβουλές του Τούρκου εισβολέα και που μέχρι σήμερα ακόμη τελούμε τους ενταφιασμούς των λειψάνων τους.

Αγαπητοί μαθητές/τριες, η προσφορά των Ηρώων Μαθητών θυμίζει σε όλους το χρέος μας. Η μέρα αυτή μας θυμίζει, ότι οι νέοι που έδωσαν τη ζωή τους για τη Λευτεριά της Κύπρου, παρακολουθούν άγρυπνοι από ψηλά τη δική μας πορεία. Η θυσία των Ηρώων Μαθητών μάς ανυψώνει το φρόνημα και μάς κληροδοτεί βαριά παρακαταθήκη να συνεχίσουμε εκείνο τον δικό τους αγνό αγώνα για ελευθερία και δικαιοσύνη στην πατρίδα μας.

